

Dwayne E. Huebner (1923-)

تعلیم و تربیت یک کار پیامبر گونه و مبتنی بر تعالی است (دوآین هیوبنر، ۱۹۹۹).

دوآین هیوبنر در ناحیه‌ی گرند راپیدس میشیگان آمریکا و در ۱۶ اکتبر ۱۹۲۳ به دنیا آمد. او دومین پسر لوئیس و ارنست هیوبنر است که جزو خانواده‌های نسل اول مهاجر آلمانی بودند. خانواده‌ی هیوبنر جزو طبقه‌ی کارگر آمریکا و پدر او کارگر یک کارخانه‌ی میلان سازی در حومه‌ی شهر گراند راپیدس بود. دوآین در دوران بحران اقتصادی آمریکا بزرگ شد؛ درست زمانی که صنایع میلان در حال ورشکست شدن بود. به همین دلیل خانواده‌ی او مدت سه سال به شیکاگو مهاجرت کرد و پس از آن که او کلاس هشتم را به پایان برساند آنها دوباره به زادگاهشان بازگشتند. هیوبنر در سال ۱۹۴۲ پس از اتمام دوره‌ی متوسطه در حالی که در شیمی و فیزیک دانش آموز مستعدی بود به خدمت ارتش اعزام شد و پس از طی دوره‌های فنی متعدد به عنوان تکنسین رادیو در ارتش خدمت کرد. پس از اتمام خدمت سربازی تمایل پیدا کرد تا در رشته‌ی فیزیک اتمی ادامه‌ی تحصیل بدهد اما خیلی زود متوجه شد که استعداد خوبی در امر آموزش دارد. بنابراین کارشناسی و کارشناسی ارشد خود را در رشته‌ی آموزش و پرورش دوره‌ی ابتدایی به اتمام رساند و در مدرسه‌ی ایست‌لنسینگ میشیگان به مدت دو سال معلم شد. به قول هیوبنر "این دو سال کافی بود درک کنم درباره‌ی تدریس و آموزش چه قدر کم می‌دانم" (هیوبنر، ۱۹۷۵، ص ۲۱۳). از این رو دوباره شوق دانستن دوآین را بر آن داشت که وارد یک دوره‌ی سه ساله‌ی دکتری در رشته‌ی جامعه‌شناسی تعلیم و تربیت در دانشگاه ویسکانسین مدیسون در ایالت میشیگان غربی شود. در دوران دکتری دوستی عمیقی بین او و جیمز مک‌دونالد (متفکر نامدار در حوزه مطالعات برنامه‌درسی) پدید آمد و این صمیمیت تا پایان عمر مک‌دونالد در سال ۱۹۸۵ ادامه یافت. این دو جزو گروهی از دانشجویان فعال بودند که در سمینارها و جلسات درس استاد معروف خود «وی هریک»^۲ شرکت فعال داشتند.

یکی از دوستان هیوبر به نام «پل ایبرمن»^۱ به او کمک کرد تا به عنوان دستیار پژوهش در دانشگاه ویسکانسین همزمان با نوشتن رساله دکتری خود مشغول کار شود و از این راه امکان پژوهش در زمینه‌ی تعاملات کلاس درس و تدریس برای او فراهم شد. در همین دوره بود که به مطالعه فلسفه و جامعه‌شناسی راغب‌تر گردید و عقاید تالکوت پارسونز و برتراندراسل را مطالعه کرد. او در سال ۱۹۵۹ از رساله دکتری خود تحت عنوان «از عمل کلاس درس تا نتایج آموزشی: جستاری در نظریه تعلیم و تربیت»^۲ که بیشتر بنیان نظری و جامعه‌شناسی داشت دفاع کرد. در همین سال بود که عقاید او دچار تحول شد و از چشم‌انداز علمی – پوزیتیویستی به سمت فلسفه اخلاق و چشم‌انداز کیفی و به ویژه فلسفه دین تمایل پیدا کرد. پس از دو سال کار و تدریس در دانشگاه ویسکانسین از سال ۱۹۵۴ تا سال ۱۹۵۷ در دانشگاه الینویز شمالی به عنوان استادیار مشغول کار شد. در این دوره دوا این، مطالعاتی را درباره سوفیسم و بودیسم و به طور کلی فلسفه دین آغاز کرد.

دوا این هیوبر بیش از هر مری نومفهوم‌گرای دیگری به رویه‌هایی اشاره کرده که در آن زبان، فهم معلم را از موجودیت کلاس^۳ محدود می‌سازد. به اعتقاد هیوبر (۱۹۷۵) پذیرش نظام‌های زبانی از سوی علوم اجتماعی و روان‌شناسی معلمان را از تشخیص رازهای موجود در عمل‌های تدریس^۴ باز می‌دارد. به نظر می‌رسد فعالان برنامه‌های درسی تمایل ندارند به رازها، شک‌ها یا مجهولات^۵ بپردازند. هیوبر پیشنهاد می‌کند که اگر بخواهیم معلمان بتوانند این سدهای زبانی^۶ را که علوم اجتماعی و روان‌شناسی درست کرده‌اند از سر راه بردارند باید سؤالات جدیدی پرسیده شود و پنج نظام ارزشی فنی، سیاسی، علمی، زیبایی‌شناسی و اخلاقی را مطرح می‌کند و تأکید کرده که سه نظام اول یعنی نظام‌های ارزشی فنی، سیاسی و علمی بر برنامه‌های درسی حکومت می‌کنند. از نظر هیوبر (۱۹۷۵) برای آن که معلمان اصیلی^۷ داشته باشیم که خود را از تکنسین‌های فن‌گرا دور کنند لازم است به دو نظام ارزشی دیگر که زبان زیبایی‌شناسی و زبان اخلاقی را در برنامه‌درسی گسترش می‌دهند نیز توجه کافی نشان داد.

دوا این در سال ۱۹۵۷ دانشگاه ایلینوی را ترک و به دانشگاه کلمبیا رفت و بخش اعظم زندگی حرفه‌ای خود را تا سال ۱۹۸۲ در دانشگاه کلمبیا گذراند و در آن جا به شهرت و نیز مقام استادی رسید. در خلال سال‌های ۱۹۶۴ تا ۱۹۶۶ مدیریت یک مدرسه ابتدایی را که وابسته به کالج معلمان دانشگاه کلمبیا بود برعهده داشت. هیوبر در این زمان آثار مهمی را خلق کرد. یکی از مقالات او تحت عنوان «برنامه درسی به عنوان مرکز دارایی‌های معنوی انسان» از نظر ویلیام پاینار به عنوان یک مقاله پیشگام توصیف شده است (پاینار و همکاران، ۱۹۹۵، ۱۹۹۶، ص ۱۷۹). متعاقب آن در سال ۱۹۷۷ آثاری را نیز در حوزه پدیدارشناسی ارائه کرد. دانشجویان هیوبر او را فردی مؤثر توصیف کرده‌اند. هیوبر در جلسات تدریس خود در دانشگاه ویسکانسین مایکل اپل و در دانشگاه لویزیانا و ویلیام پاینار را متأثر ساخته است.

دوا این در حال حاضر از دانشگاه یاله بازنشست شده و در کارولینای شمالی شهر اورهام زندگی می‌کند. او دو بار ازدواج کرده و دو دختر به نام‌های مورلی و جولیان از ازدواج اول خود دارد.

---

1. Eberman

2. *From classroom action to educational outcomes: An exploration in educational theory*

3. *Classroom existence*

4. *Mystery involved in the acts of teaching*

5. *Mystery or doubt or unknowables*

6. *Language trap*

7. *Genuine teachers*

اندیشه‌ها و افکار هیوبنر

پاینار ضمن با اهمیت تلقی کردن کارهای معاصرین دواين هيوبنر مانند جیمز مک‌دونالد و مکسین گرینی درباره اهمیت ایده‌ها و کارهای هیوبنر نوشته است:

"یک دهه قبل از آن که نظریه‌های سیاسی در برنامه‌درسی مورد بحث قرار بگیرند هیوبنر اهمیت آنها را در نظریه برنامه‌درسی تشخیص داد. پانزده سال قبل از آن که پدیدارشناسی در نزد مربیان ظهور کند هیوبنر در مقالات خود به تحلیل و مطالعه هایدگر و یاسپرس پرداخت و در نوشته‌هایش به آن‌ها ارجاع داد. نزدیک یک دهه قبل از جوزف شواب در مورد این که رشته مطالعات برنامه درسی در حال احتضار است و خالی از جذب شده است به قضاوت نشست. بیست سال قبل از آن که مطالعات یزدان‌شناسی و دینی به عنوان بخشی از نظریه برنامه درسی شکل بگیرد هیوبنر مشغول مطالعه نظریه تعالی^۱ بود و در دوره‌ای تحت عنوان «سمینار یزدان‌شناسی جهانی» تدریس می‌کرد. سرانجام این هیوبنر و نه شواب بود که گذرگاهی برای نومفهوم‌گرایی گشود" (پاینار در کانلی، فانگ هی و فیلون، ۲۰۰۸، ص ۵۰۲).

طی دهه‌های شست تا هفتاد نگاه‌ها درباره کارکرد پژوهش برنامه درسی متفاوت بود. مثلاً فینیکس (۱۹۶۴) به جست و جوی گستره معنا، مک‌دونالد (۱۹۹۵) در پی حوزه عمل مقدس و کنش عبادی^۲ و شواب (۱۹۶۴) در پی دانش عملی^۳ مربوط به ساختار و محتوای رشته‌ها بود. در آن دوره دواين هيوبنر (۱۹۹۹) قلمرو پژوهش برنامه‌درسی را به درستی «گستره تعالی» تعریف کرد. از آن جا که هیوبنر کار تعلیم و تربیت را نه عمل در خود مانده فنی می‌پنداشت و نه یک نوع عمل ساده انگارانه قابل مشاهده عینی، آن را منوط به نوعی فعالیت انسانی و غایت تعالی یا برتر کرد. هیوبنر (۱۹۹۹) عمل یا رفتار فنی قابل مشاهده صرف را غیر انسانی و تهی از معیارهای اخلاقی و فاقد روحیه تلقی می‌کند و از این روست که به وضعیتی برتر از عمل که آن را تعالی می‌نامد پایبند شده است. مفهوم تعالی راه دسترسی به اندیشه‌های هیوبنر نیز هست، چرا که او تعالی را رسالت نه تنها برنامه‌درسی بلکه کل تعلیم و تربیت می‌داند. از نظر او تعلیم و تربیت متوجه جهانی غیر از جهان موجود و جهانی برتر است. مهم‌ترین آثار هیوبنر نیز شامل مجموعه مقالاتی تحت همین عنوان یعنی «وسوسه تعالی»^۴ توسط ویکی هیلز گردآوری و با مقدمه‌ای از ویلیام پاینار در سال ۱۹۹۹ به چاپ رسیده است. هیوبنر در مقاله خود تحت عنوان «فعالیت تربیتی و نقدگرایی پیامبرانه» (۱۹۹۱) می‌نویسد: تعلیم و تربیت به این دلیل انجام می‌گیرد که موجودات انسانی میل به مشارکت در تعالی خود دارند (به نقل از هالیس، ۱۹۹۹، ص ۳۹۶). اسلتری (۱۹۹۶، ص XVI) معتقد است که هیوبنر در اغلب تلاش‌هایش در پی آن بوده که به ما بقبولاند که تعلیم و تربیت یک «عمل پیامبرانه»^۵ و در جست و جوی عدالت است. لذا برنامه‌ی درسی نوعی گفتمان عمومی در جست و جوی تحول است. از نظر هیوبنر برنامه‌درسی قبل از آن که عملی فنی – تخصصی باشد نوعی گفتمان انسانی برای بهتر شدن تدریجی است. در عمل برنامه‌درسی تخصص و فن‌سالاری حاکم است و سعادت و آزادی یا عدالت مورد بحث قرار نمی‌گیرند. بنابراین عمل هر چند نتیجه مدار و فیزیک محور است و عینی‌تر است اما گفتمان انسانی یا گفتمان در سپهر عمومی، به ظهور خود آگاهی، دگر آگاهی و مردم‌سالاری نزدیک‌تر است. بنابراین عمل برنامه‌درسی وابسته به اخلاق، فرهنگ و سیاست است.

1. Transcendence
2. Realms of meaning
3. Prayerful act
4. Practical knowledge
5. The Lure of the Transcendent
6. Prophetic enterprise

هیوبنر مبدع برنامه‌درسی یزدان شناسی^۱ و معنوی نیز هست (هیوبنر ، ۱۹۹۹). از نظر او امروزه نادیده گرفتن زبان معنوی موجب غفلت از ادبیات روحانی و کاملاً جذابی شده است که در جوامع مختلف وجود دارد (هیوبنر ، ۱۹۹۹، ص ۲۵۹). او به همراه جیمز مک‌دونالد در موارد زیادی از محدود ساختن زبان اخلاق و هنر در مدارس انتقاد کرده است (کانلی، فانگ هی و فایلون ، ۲۰۰۸، ص ۵۰۰).

ایده‌های دوا این هیوبنر به دلیل پیشگامی در بسیاری نحل‌ها کارساز بوده‌اند. پاتریک اسلتری (۱۹۹۶) (ص ۱۹۴) او را جزو مریبانی می‌داند که ایده‌های پسانوگرایی عرضه کرده‌اند. همچنین تأثیر هیوبنر روی شاگردانش یعنی مایکل اپل و هنری ژیرو به غایت بزرگ بوده تا آن جا که افراد زیادی مانند خود اپل و پاینار، هیوبنر را بنیانگذار نظریه‌های سیاسی برنامه درسی می‌دانند. هیوبنر با نگاه به علوم میان رشته‌ای در حال تولد در قرن بیستم، ورود نظریه‌های عاریتی را مشکل اساسی حوزه تلقی نمی‌کند و برعکس در جا زدن عامل برنامه‌درسی را در فرایند هدف، محتوا، تدریس و ارزیابی نوعی سرگیجه عملی تلقی کرده است. از این رو هیوبنر به فواید علوم سیاسی، اجتماعی، فلسفه و دین در برنامه درسی پی برد و به همراه افرادی مانند جیمز مک‌دونالد، کلیبارد و ماکسین گرینی^۲ سرسختانه کوشیدند تا زمینه ارتباط متخصصان برنامه‌درسی را با سایر دیسیپلین‌ها هموار کنند. البته هیوبنر نیز مانند شواب بیشتر از آن گروه روان شناسی تربیتی دلزده بود که متأثر از رفتارگرایی، هویت سیاسی و اجتماعی تعلیم و تربیت را یا نمی‌دید یا انکار می‌کرد (هیوبنر ، ۱۹۹۹).

شواهد بسیاری وجود دارد که دیدگاه هیوبنر راجع به نظریه فراتر از فرازویت یا کلیت پردازی بوده است. به ویژه نوشته‌های پدیدارشناسانه او علاقه‌اش را به «عمل یا اقدام جهان شمول»^۳ رد می‌کند. اسلتری (۱۹۹۶، ص XVI) درباره این خصیصه‌ی هیوبنر می‌نویسد:

"من با هیوبنر موافقم و بر این باورم که برنامه‌درسی و تدریس بیشتر یک عمل جهان شمول تلقی شده است. این طرز تلقی تصویری کلاسیک از تدریس در قرون وسطی تا رنسانس بوده است. تفکری که هنوز طرفدارانی در میان تکنسین‌ها، تجربه‌گرایان و حرفه‌گرایان دارد. در فلسفه من [مانند هیوبنر] برنامه‌درسی و علوم تربیتی نباید برای شغل یا آمادگی برای زندگی در دوره بزرگسالی هدف گذاری شود. همان گونه که دیویی در کتاب تجربه و تعلیم و تربیت می‌نویسد: «تعلیم و تربیت خود زندگی است نه آمادگی برای آن»." البته هیوبنر از اقدام‌های عاملان برنامه‌درسی که سردرگریان مهندسی برنامه‌درسی هستند نیز ناراضی است. اسلتری (۱۹۹۶، ص XVI) در این مورد می‌نویسد:

"از نظر هیوبنر برای آن که صداهای مقاومت و عدالت در مدارس به گوش برسد ناچاریم که از پژوهش‌های محافظه کارانه^۴ و نقدهای ظاهری نفاق‌آمیز^۵ اجتناب کنیم".

از این رو هیوبنر بیش از آن که مانند شواب گرایان نگران مهندسی برنامه‌درسی باشد با نقدهای تند و پیامبرانه خواستار جراحی کالبد فنی و سوداگرانه‌ی نظام‌های برنامه‌ریزی درسی است.

Notes:

1. Theological curriculum
2. Greene
3. Cosmological enterprise
4. Safe research
5. Hypocritical

- Kennedy, W. B. (1982). From theory to practice: Curriculum. An interview with Dwayne Huebner. *Religious Education*, 77 (4), 363-374.
- Plantinga, D. (1985). Dwayne Huebner's curricular language model revisited. Unpublished master's thesis. Faculty of Education, Department of Secondary Education, Edmonton, Alberta.
- White, K. (1980). The work of Dwayne Huebner: A summary and response. *Journal of Curriculum Theory*, 2 (2), 73-87.

فهرست منابع:

- Connelly, F.M., Fang He,M., and Phillion, J. (2008). *The Sage Handbook of Curriculum and Instruction*, Sage Publication.
- Huebner, D. E. (1999). *The lure of the transcendent: Collected essays*. Mahwah, NJ: Lawrence Erlbaum.
- Huebner, D. E. (1975). Autobiographical Statement. In W. F. Pinar (Ed.) *Curriculum theorizing: The reconceptualists*. (pp. 213-215). Berkeley, CA: McCutchan. Also published in *The Lure of the Transcendent*, pp. 447-449.
- Huebner, D. E. (1975a) *Curricular Language and Classroom Meanings*. "Curriculum Theorizing: The Reconceptualists. Edited by William Pinar. Berkeley: McCutchan.
- Kridel, C. (2010). *Encyclopedia of curriculum studies*, SAGE Publications.
- Macdonald, B. J. (1995). *Theory as a prayerful act: The collected essays of James B. Macdonald*. New York: Peter Lang.
- Phenix, P. (1964). *Realms of meaning: A philosophy of the curriculum for general education*. New York: McGraw-Hill.
- Pinar, W F., Reynolds, W. M., Slattery, P., and Taubman, P. M. (1995, 1996). *Understanding Curriculum: An Introduction to the Study of Historical and Contemporary Curriculum Discourses*. Counterpoints, Studies in the Postmodern Theory of Education, Vol. 17, J. L. Kincheloe and S. R. Steinberg, General Editors. New York: Peter Lang.
- Schwab, J. J. (1969). *The practical: A language for curriculum*. *School Review*.

مجموعه آثار دوآین هیوبنر به ترتیب سال انتشار

Books

- Huebner, D.E. (Ed.). (1964a). *A reassessment of the curriculum*. New York: Bureau of Publications, Teachers College, Columbia University.

Monographs

- Huebner, D.E. (1971b). *Elementary education in Englewood: A model for planning*. New York: Institute for Field Studies, Teachers College, Columbia University.

Chapters in Books

- Huebner, D.E. (1987). The vocation of teaching. In F. Bolin and J. Falk (Eds.), *Teacher renewal: Professional issues, personal choices*. (pp. 17-29). New York: Teachers College Press.
- Huebner, D.E. (1985). Spirituality and knowing. In E. Eisner (Ed.), *Learning and Teaching the Ways of Knowing: 84th Yearbook of the National Society for the Study of Education (Part II, pp. 159-173)*.

- Chicago, IL: NSSE, distributed by the University of Chicago Press. Also published as Chapter Twenty-six in *The Lure of the Transcendent*.
- Huebner, D.E. (1979). *The language of religious education*. In P.O'Hare (Ed.) *Tradition and Transformation in Religious Education*. (pp. 87-111). Birmingham, AL: Religious Education Press.
- Huebner, D.E. (1977). *Toward a political economy of curriculum and human development*. In A. Molnar and J. Zahorik (Eds.), (pp. 92-107). Washington, D.C.: Association for Supervision and Curriculum Development. Originally presented as a paper at the Milwaukee Curriculum Theory Conference at the University of Wisconsin at Milwaukee, November 11-14, 1976. Produced as an audio cassette (1978), Alexandria, VA: Association of Supervision and Curriculum Development. Published as Chapter Twenty-two in *The Lure of the Transcendent*.
- Huebner, D.E. (1975). *The contradiction between the recreative and the established*. In J.B. Macdonald and E. Zaret (Eds.), *Schools in Search of Meaning*. (pp. 27-37). Washington, D.C.: Association for Supervision and Curriculum Development.
- Huebner, D.E. (1975) *Poetry and power: The politics of curricular development*. In Wm. F. Pinar (Ed.), *Curriculum theorizing: The reconceptualists*. Berkeley, CA: McCutchan. (pp. 271-280). Also published as Chapter Nineteen in *The Lure of the Transcendent*.
- Huebner, D.E. (1975). *The tasks of the curricular theorist*. In Wm. F. Pinar (Ed.), *Curriculum theorizing: The reconceptualists* (pp. 250-270). Berkeley, CA: McCutchan. Also published as Chapter Eighteen in *The Lure of the Transcendent*.
- Huebner, D.E. (1975a). *Autobiographical Statement*. In Wm. F. Pinar (Ed.) *Curriculum theorizing: The reconceptualists* (pp.213-215). Berkeley, CA: McCutchan. Also published in *The Lure of the Transcendent*, pp. 447-449.
- Huebner, D.E. (1974). *Toward a remaking of curricular language*. In Wm. F. Pinar (Ed.), *Heightened consciousness, cultural revolution, and curriculum* (pp. 36-53). Berkeley, CA: McCutchan. Also published as Chapter Sixteen in *The Lure of the Transcendent*.
- Huebner, D.E. (1970). *Status and identity: A reply*. In C. Bowers, I. Housego, and D. Dyke. (Eds.), *Education and social policy*. (pp. 169-179). New York: Random House.
- Huebner, D.E. (1968). *Implications of psychological thought for the curriculum*. In G. Unruh and R. Leeper (Eds.) *Influences in curriculum change* (pp. 28-38). Washington, D.C. Association for Supervision and Curriculum Development.
- Huebner, D.E. (1966). *Curricular language and classroom meanings*. In J. Macdonald and R. Leeper (Eds.), *Language and meaning* (pp. 8-26). Washington, D.C.: Association for Supervision and Curriculum Development. Also published as Chapter 13 in W. F. Pinar (Ed.) *Curriculum theorizing: The reconceptualists*. Berkeley, CA: McCutchan and as Chapter Ten in *The Lure of the Transcendent*.
- Huebner, D.E. (1966a). *Curriculum as a field of study*. In H. Robison (Ed.), *Precedents and promise in the curriculum field* (pp. 94-112). New York: Teachers College Press.
- Huebner, D.E. (1963). *New modes of man's relationship to man*. In A. Frazier (Ed.), *New insights and the curriculum* (pp. 144-164). Washington, D.C.: Association for Supervision and Curriculum Development. Also published as Chapter Eight in *The Lure of the Transcendent*.